

Lelkem - Világom

(...) Schwarcz Mária alkotómunkásságának egy szeletét láthatjuk: akvarelleket (ennek a semmi mással nem helyettesíthető műfajnak újabb és újabb kalandokra csábító alkotásait) és vizesen kezelt akrilképeket – kompozíciókat, amelyeket az érzések és a kéz játéka tesz változatosá, gazdaggá. Alkotójuk befelé figyelő művész, aki elismeri e látható valóságot, mint szükségszerű állapotot, a tulajdonképpeni művészet azonban belül, az érzelmi valóság tájain kezdődik számára.

A külvilág megismerése, megtapasztalása: ez jelentette gyermekkorában a már rendhagyó művészeti „akadémiát” Schwarcz Mária számára. Az önkifejezés eszközeit kereste, amikor írt, festett és rajzolt, zenélt, sőt a mimetikus kifejezőmód sajátos nyelvezetét is próbálgatta, a térben és időben zajló megjelenítését, a tánc és a gesztusok megjelenítését. A közlés és befogadás eltérő útjait akarta bejárni és megélni az önkifejezésnek e különböző dimenzióit.

Hosszúra szabott tanulóideje volt ez életének és eltérő is a hagyományos studiózások világától, mint ahogy sajátos az a művészi világ, amely ma művei életterét jelenti. Tanárai hamar belátták: szabadságot igénylő természete nem a művészi regulákra vágyik, inkább belekóstolva és megismerve – megértve bizonyos szemléletbeli alaptételeket, saját belső életterét akarja felszínre hozni a művészet eszközeivel, anyagaival és erejével: a színekkel, a vízzel-fénnyel és azzal az energiával, amely éppen belülről feszíti.

Nem elképzelt világ bontakozik ki művei nyomán, nagyon is valóságos, amely az oxigént e külső teremtett világtól kapja. Nem megfestett álmódosításokból, hallucinációkból merítenek művei, s bár első pillanatra tán ráhúznánk valamelyik ismert művészi skatulyát, be kell látni, Schwarcz Mária sohasem törekedett arra, hogy az élettől szisztematikusan elidegenített zónákat vetítsen ki érzésvilágából.

Vázlatok-tanulmányrajzok nem készülnek műhelyében, mert épp a pillanatnyi érzés a döntő, ez irányítja alkotói folyamatát, kijelölve a színek egymás mellé, vagy éppen rétegesen egymás fölé kerülését (épülését) – az ecset és a víz útját. Vásznai így őrzik átél-táért formában a közvetlen érzékelés benyomásait egy fa, egy átél virág szín-formaemlékeit. Mint ahogyan a természet legkisebb része is a nagy egész, a makro világ egységét és törvényszerűségeit hordozza, így, ezzel a felismeréssel tárulkozik ki, olykor alkotójuk számára is meglepő módon egy-egy új kompozíció és válik további művek inspirációivá.

Tisztán kivehető struktúrák ritkán tűnnek fel Schwarcz Mária képein, ecsetje az érzések indulati telítettségét követi, a formák olykor összeütköznek vásznain. E festői gesztusok azonban sohasem drámaiak, lágyak, lírai hangvétellük a felismerésre és megértésre való szelíd igényből fakad és nem a tudomásul vétetés akaratából.

A telített és vizes felületeket átjárja a fény és szinte súlytalanok, lebegnek, a gyakran lendületes ecsetkezelés ellenére is finom és halk tónusúak.

Szelíden nyújtanak kezet felénk, hogy elvezessenek egy tehetséges alkotó lelki tájai felé. A kinyújtott kéz, úgy gondolom, mindnyájunk között örömteli fogadtatásra talál.